

Tyendesag. Og forholder Sagen sig som fremstillet af det ærede Medlem, eller altsaa som Karlen har fremstillet den for det ærede Medlem, at Karlen, efter 3 Gange forgæves at have bedt om at maatte gaa til Lægen, saa gik til denne, og at Lægeerklæringen godtgjorde den fulde Nødvendighed og Betimelighed af Lægehjælp, og at Præsten saa under Foregivende af, at Karlen er gaaet fra Hjemmet uden Tillaelse, har bortvist ham fra Tjenesten og nægtet ham Lønning, ja, saa nærer jeg ingen Tvivl om, at Præsten ved Domstolene vil blive dømt til at betale Karlen Løn til Fardag, i dette Tilfælde altsaa til Maj, og Kostpenge. Men lad dog Domstolene dømme, førend vi herinde dømme Præsten og Røgteren imellem. For øvrigt skal jeg ingenlunde her forsvare den Præst, som det ærede Medlem har fremdraget.

Medens det saaledes er et meget specielt Æmne, det ærede Medlem her har draget frem, gaar han til Gengæld langt ud i det almindelige, naar han samtidig spørger mig, om det er Kultusministeren og den paagældende Biskop ligegyldigt, om Præster optræde i Modstrid med noget af de ti Bud. Nej, saamænd er det ikke, og dette vilde naturligvis heller ikke kunne gaa upaatakt hen. Men det ærede Medlem, som opfordrede mig til en Udrensning af saadanne Præster og mente, at den af ham holdte Tale kunde blive Signalet til en saadan Udrensning, vil dog vist indrømme mig, at Administrationen maa være meget forsigtig med administrativt at kaste en Mand fra hans Embede, hvorved jo tillige følger Tab af Pension. Ogsaa her have vi jo Domstolene, og oplyses noget saadant om en Præst, er det sikkert bedre, at Domstolene undersøge og afgøre Sagen, end at Ministeren arbitrært skulde kaste en Mand fra Embede og Pensionsret.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) har under denne Forhandling gentagne Gange dvælet ved et Udtryk, jeg skal have sagt i Forbindelse med Pastor Bjerre. Det ærede Medlem har, siger han, set det i en Avis, hvilket i det ærede Medlems Fremstilling saa bliver til, at jeg har offentlig fremsat det. I Forbigaaende skal jeg dog sige, at har det paagældende Blad anvendt dette Ord, har det dog formodentlig ogsaa sat det, som det lyder, ikke amputeret det i Midten, saaledes som det er fremkommet i det ærede Medlems Gengivelse. Naa, jeg har ingen Lejlighed til nu at finde en gammel Avis frem, men Formodningen er dog for,

at Ordet har staaet i sin rette Form og ikke i det ærede Medlems hidtil ukendte Variant.

Men hvad drejer denne Sag sig om? En Journalist har henvendt sig til mig og udbedt sig en enkelt bestemt Oplysning i Pastor Bjerres Sag, udbedt sig Oplysning om, hvorvidt en andetsteds fremkommen opsigtvækkende Meddelelse om Suspensionens Ophævelse var rigtig eller ej. Og han fik denne Oplysning, fik den Besked, at der laa intet til Grund for den fremkomne Meddelelse, og at denne maatte bero paa en Misforstaaelse. Naa, jeg maatte gaa ud fra, at hans Ærinde hermed var færdigt, Formaalet med hans Henvendelse naaet. Imidlertid ser jeg, at nogle Bemærkninger fra ham og fra mig om den forestaaende Provstet derefter vare blevne til et helt Interview. Hovedsagen i dette, Hovedpunktet — nemlig, hvad der af Pastor Bjerres Sag maatte afvente og burde afvente Provsterettens Resultat — var imidlertid en væsentlig Misforstaaelse eller en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg henvendte mig til Bladet herom, og det demterede straks og loyalt, fuldt ud loyalt. Dette var Hovedsagen. Smaatterier lod jeg naturligvis ligge.

Nu erindrer jeg meget vel, at jeg til den paagældende sagde, at det syntes dobbelt nødvendigt at udsætte enhver Dom, ethvert Skøn over, hvad der virkelig er passeret i denne Sag, indtil den Provstet, som nu en af de førstkomende Dage vil blive nedsat, havde endt sine Undersøgelser, thi Pastor Bjerre var aabenbart i Øjeblikket konfunderet ved den vilde Jagt. Han gjorde Indtryk af under denne at være bleven noget konfus — jeg erindringer netop det Udtryk „noget“. Jeg mener nu, det var ret naturligt, at man kunde faa det Indtryk i hine bevægede Dage, og mener, at det lige saa vist var meget naturligt og forklarligt, om Pastor Bjerre virkelig var bleven det i de Dage, hvori han var Genstand for en Klapjagt, hvortil man endnu ikke har set noget Sidestykke. Man skal imidlertid have det ærede Medlems hele Trang og Evne til at sanke i Hob alt, stort og smaat og rene Bagateller mellem hinanden, for saa i hans eget Værksted at omdanne alt dette indsamlede i kæmpemæssige, forvredne og bizarre Former, for at kunne sætte denne min Opfattelse af Pastor Bjerres Sindstilstand i Forfølgelsestiden i fjerneste Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt Pastor Bjerre burde have været Landstingsmand, burde have været anset for egnet dertil. Da